

JUHÁSZ GYULA - MAGYAR TÁJ, MAGYAR ECSETTEL

Kis sömlyék szélén tehenek legelnek,
Fakó sárgák a lompos alkonyatban,
A szürke fűzfák egyre komorabban
Guggolnak a bús víz holt ága mellett.

Távolba néznek és a puszta távol
Egy gramofon zenéjét hozza nékik,
Rikácsolón, rekedten iderémlik,
A pocsétában egy vén kácsa gázol.

Az alkonyat, a merengő festő fest:
Violára a lemenő felhőket
S a szürke fákra vérző aranyat ken,

Majd minden színét a Tiszának adja,
Ragyog, ragyog a búbánat iszapja.

W. Á. - NEM VAGYOK SZEMÉT

Kimentem az erdőbe megcsodálni az őszi tájat,
A levelüket hullató bokrokat és fákat.
Az egyik fán megpillantottam egy madárfészket,
Gondoltam készítek róla egy fényképet.
Habár a kép nem sikerült, mert a gép megmozdult a kezemben,
Legalább nem vagyok szemét, Vilivel ellentétben.

